

Adéu al delegat més contundent

Francisco Granados, delegat del govern a la Comunitat Valenciana ha deixat el càrrec.

Al·lega motius personals i cansament. Se'n va amb discreció en moments de crisi i deixa darrere una gestió esqueixada pels excessos de mà dura.

Quan me'n vaja no hi quedarà ningú que no haja demanat la meua dimissió." Amb aquestes paraules sintetitzava Francisco Granados la sensació que li va produir l'allau de crítiques generades per algunes de les actuacions policiaques empreses sota el seu comandament. Era l'anv 1992 i el delegat del govern acabava de presentar denúncia contra els organitzadors d'una manifestació d'agricultors que reivindicaven una major protecció del govern cap al sector cítricol. La manifestació havia acabat en batalla campal durament conelosa per la policia, en una actuació que ja duia el segell Granados. Els agricultors demanaren posteriorment perdó i plantaren els arbres que havien arrancat a la vora de la Delegació del govern. Granados no va cedir, ni ho havia fet abans ni ho faria mentre continuà en el càrrec, i el procés judicial continuà endavant.

Francisco Granados va estudiar el batxillerat i va començar els cursos de dret. Finalitzada la carrera, va exercir l'advocacia durant 27 anys, fins que li va entrar la cuca de la política. Va estudiar el batxillerat i va començar els cursos de dret. Finalitzada la carrera, va exercir l'advocacia durant 27 anys, fins que li va entrar la cuca de la política.

Francisco Granados va arribar a la delegació del govern espanyol al País Valencià, el 5 de gener del 1990. Venia del congrés dels diputats, on havia exercit els càrrecs de vice-president, president de la comissió d'interior i justícia i secretari general del grup socialista. A València va arribar per substituir Eugeni Burriel, que se n'anà a ocupar el càrrec de conseller d'Obres Públiques d'on havia eixit, destituït,

Blasc... Granados havia estat... on a dip... per la seua provin... estat, després que el partit on mili... el PSP de Tierno Galván, es fusio... amb el PSOE. A Madrid, el seu... arribà a sonar durant un temps... a probable... ministre de Justícia, fet... que avalava la consideració que tenia al si del partit. La delegació del govern central en València era un premi a la seua carrera política i, a la vegada, el reconeixement que la cúpula del PSOE es feia ressò dels recels de José Bono, president de Castella-La Manxa, que no el volia per allà.

Granados demostrà des del moment de la seua arribada les dues característiques que conformarien el seu estil de govern: la discreció i la contundència. Conscient que un delegat no valencià és un blanc fàcil, tant per als sectors nacionalistes com per a la crítica més interessadament populista, Granados va demanar ràpidament una professo-

ra de català i prompte donaria mostres en públic d'entendre'l sense problemes. Una altra cosa és parlar-lo, facela que l'ex-delegat del govern ha limitat a l'àmbit més privat, amb interlocutors de confiança.

Al mateix temps, però, que demostrava el seu interès per les obres de Martí Domínguez i Joan Fuster, la policia desallotjava l'única casa ocupada de València, al carrer de Palma, en una operació de duresa desproporcionada que li valgué més d'una crítica per part dels columnistes més progressistes de la ciutat. La fotografia es va convertir en la targeta de presentació del nou delegat de González: contra una paret decorada amb un mural coronat per la mítica llegenda: No Passaran!, tres *okupes* somnolents rebien els cops de més d'una dotzena de policies. Granados deixava clara la seua política de no tolerar els "desordres públics". Manifestacions il·legals, ocupacions i avalots en vies públiques serien reprimits amb contundent "eficàcia", una eficàcia que no apareixeria enlloc a l'hora d'enfrontar altres casos, com la detenció d'Antonio Anglés, l'assassí xinès Bing Hu, l'escamot d'ETA que va assassinar Manuel Brosseta o el grup ultra *Acción Radical*, denunciat per la premsa i només desarticulat després que elements afins assassinaren el jove nacionalista Guillem Agulló.

La utilització de la força policíaca a l'hora de reprimir les manifestacions ha estat l'acció més polèmica i criticada de Granados. A més de les protestes dels agricultors, concentracions contra la droga al barri de la Malva-rosa a València l'any 1991 o manifestacions dels afectats pel trencament de la presa de Tous acabaren també amb violentes càrregues de les forces de l'ordre públic que deixaren alguns ciutadans contusos i ferits. Associacions de veïns, sindicats com Comissions Obreres o la Unió de Llaureadors han demanat diverses vegades la seua dimissió i alguns han arribat a interposar accions legals. Mesos abans de deixar el càrrec, després de la manifestació de l'11 de març a Alacant, organitzada pel Bloc de Progrés Jaume I, Granados declarava al diari *Las Provincias* que si els incidents esdevinguts a Alacant hagueren passat a València, ell hauria iniciat accions legals. El incidents no eren més que el llançament d'algun ou contra la façana de la caserna de la Guàrdia Civil i no havien ni tan sols preocupat els mem-

bres d'aquest cos, que havien considerat el fet com a mera anècdota. Dies després, el diari valencià va començar una campanya de pressió presentant els fets com "perilloses agressions" i amb l'ajut de Granados. El govern civil d'Alacant no va tenir un altre remei que incoar un expedient sancionador.

El gener negre. El 1992 va ser un any especialment conflictiu al País Valencià, un territori on tradicionalment han tingut pocs disgustos els delegats de Madrid. El mes de gener hi hagué un motí en la caduca presó model de València, ara ja desmantellada, que acabà amb una espectacular i violenta acció de la policia denunciada davant els tribunals pels interns. Pocs dies després, l'organització ETA assassinava Manuel Brosseta als jardins de l'avinguda de Blasco Ibáñez. L'organització basca tornava a actuar al País Valencià, amb comoditat, i sorprenia, una vegada més, la policia. A més, Granados es va veure obligat aquell mes a assistir a dos soterraments, el de l'arquebisbe monsenyor Roca, mort en accident de trànsit, i el de dos músics militars valencians morts a Barcelona per ETA. Temps després el delegat va manifestar que durant aquell "gener negre" va pensar d'abandonar, de deixar la responsabilitat política i tornar a l'activitat privada. Cada vegada amb més insistència, però sempre amb discreció, Granados manifestava la voluntat d'acabar la seua carrera pública a València. En prendre possessió del càrrec va dir que ho feia només per quatre anys i, malgrat que ha hagut d'allargar en any i mig la seua decisió per necessitats del partit, s'ha mantingut fidel a la seua paraula.

Però si aquell mes, batejat pel mateix governador de "negre", li va ser especialment infaust, altres fets contribuïren a donar-li encara més maldecaps i a posar en qüestió l'eficàcia de les forces de la policia, de les quals era responsable.

El gener del 1993 eren localitzats els cadàvers de les tres xiquetes d'Alcàsser, que havien estat torturades i assassinades. En el moment de la troballa aparegueren indicis que portaren a la detenció de Miguel Ricart, que va inculpar Antonio Anglés. Anglés, en situació de crida i cerca, va protagonitzar una de les fugides més sorprenents de la història criminal mentre Granados insistia a dir que la seua detenció

era "cosa d'hores". La dimensió pública que adquirí l'afer va contribuir a donar molta publicitat a les tasques policíques i judicials. El resultat de la curiositat popular va revelar la falta de coordinació entre les diferents forces de seguretat de l'estat i la seua escassa preparació per a situacions semblants, alhora que deia ben poc sobre l'agilitat dels procediments judicials. Tampoc no van ser gaire àgils les forces d'ordre públic quan Bing Hu, un càmbrecer xinès, va assassinar, al desembre de l'any 1993, cinc compatriotes que treballaven amb ell en un restaurant de Gandia (la Safor). Com Anglés, de Bing Hu, ningú no ha tornat a saber-ne res, i l'única excusa donada per les autoritats de la policia va ser la dificultat evident d'infiltrar-se en les "màfies" xineses.

Però en el balanç final de la gestió de Granados, a pesar de la impopularitat de moltes de les seues decisions i de l'evident fracàs en alguns dels casos que més han commogut l'opinió pública, ha acabat per imposar-se la seua discreció. Organitzacions veïnals i sindicals han acabat per reconèixer que, parlant, Granados és afable, gens prepotent i sap escoltar. Amb els poders, a Madrid i a València, ha tingut sempre una bona relació i ha deixat clar que Joan Lerma era el màxim representant de l'estat. Els possibles temes de conflicte entre les dues administracions s'han resolt amb paraules, mai pujades de to. Lerma li ho va posar fàcil: no va encapçalar cap maniobra a favor dels damnificats de Tous, ni va intentar que la policia autònoma es convertira realment en "autònoma".

Ara, el delegat diu que se'n va. Va manifestar que estava cansat i que el seu càrrec no era, precisament, per a gaudir-ne. Ho va fer públic fa unes setmanes i va recordar que ja ho havia dit, que no era una decisió conjuntural. Granados torna a la seua activitat privada, com a assessor jurídic, i ha decidit quedar-se a València, una ciutat on ha trobat una qualitat de vida "que no té Madrid". Sobre la seua successió s'han donat alguns noms, sense cap garantia: Juana Serna, directora de l'Institut Valencià d'Administració Pública, Josep Carles Genovès, antic president de la Confederació Hidrogràfica del Xúquer... els noms i el canvi, però, hauran d'esperar una mica, perquè a Madrid, ara per ara, hi ha coses més importants que canviar un delegat de la "periferia".
Jordi Sebastià